

Un seminari peculiar

Dll, 12/10/2009 per Antoni Nello

[En un seminari de Veneçuela](#)

Ja estic instal·lat al Seminari Interdiocesà Jesús Buén Pastor de Ciudad Bolívar. Materialment i climàticament. En la sàvia precarietat d'aquesta institució. En la feixuga calor subtropical de la Guaiana veneçolana.

Aquest curs tenim 50 seminaristes, de diverses diòcesis de la zona meridional i oriental del país, enguany de 6 diòcesis. De fet, i malgrat les recomanacions oficials, que sempre es fan des d'un "laboratori burocràtic", aquí és ben difícil que cada diòcesi tingui el seu propi seminari: per a moltes d'elles això és materialment inviable, i possiblement seria, a més, empobridor.

El curs passat el nombre de seminaristes era més alt, superava els 60. Al meu parer un nombre excessiu per poder-los atendre adequadament amb les possibilitats reals de la casa: un rector, un director espiritual i un formador que, òbviament, fa de vicerector. Però no és una decisió fàcil: cal rebutjar peticions de bisbes per a nous ingressos. Aquí sovint tot s'inverteix, fins i tot les paraules de Jesús: no manquen les vocacions, però cal un seriós discerniment. Ser capellà suposa encara un status social important i una ocasió de promoció personal. Ajudar a destriar els veritables motius que acompanyen la decisió pel sacerdoti, i en tot cas percebre la netedat d'un esperit de servei pastoral al propi poble, esdevé una tasca necessària. Personalment no em molesta que per a alguns nois l'estada al seminari els suposi sobretot una ocasió de formació, humana i acadèmica: potser no acabaran el seu itinerari vers el sacerdoti, però potser hauran tingut l'ocasió d'aprofundir l'experiència creient i d'assolir una maduresa humana que els faciliti esdevenir bons cristians compromesos amb les seves comunitats.

El seminari està ubicat a la part del darrera de l'Arquebisbat de Ciudad Bolívar, aprofitant l'espai del que devia ser un magnífic pati i del que avui encara en resten les traces amb uns enormes mangos que ens protegeixen del sol intens.

 Les aules, algunes quasi a l'aire lliure, el menjador-sala comunitària, i els barracons on hi ha les habitacions dels seminaristes, componen l'escenari en mig del verd.

Diuen que caldrien unes infraestructures millors. Jo no ho crec així. I els formadors d'aquí tampoc. El desclassament del seminarista em sembla molt perillós. Cal saber com viu la majoria de la gent d'aquestes terres, quin és el seu habitat habitual, especialment a les barriades de les ciutats, i en moltes poblacions rurals, on els "ranchitos", veritables barraques cobertes d'uralita, quan no totes elles d'uralita, és molt, massa freqüent.

Per a mi, sens dubte, és una sana experiència que em reclama sortir del meu plàcid benestar, massa sovint donat per descomptat, per acostumar-me a viure d'una altra manera, i per tastar que es pot viure feliç d'una altra manera. Un exemple: no hi ha cap cinema, ni teatre, a la ciutat. Em manca: cinema, teatre, música. .. Especialment el cinema: faig la crítica cinematogràfica a la revista Foc Nou, un hobby que m'agrada molt. Però ho porto bé: hi ha tantes coses que es poden fer enlloc d'anar al cinema! I amb Foc Nou, doncs m'espavilo amb el que he

pogut veure al setembre a Barcelona, o baixant pel·lícules d'internet aprofitant els moments que no cau la connexió (visca la pirateria informàtica, gran recurs dels que no tenen accés a les propostes comercialitzades), o recomanant grans clàssics en funció de temàtiques que em semblen interessants.